

ANUL SACERDOTAL

CARDINALUL IULIU HOSSU
125 DE ANI DE LA NĂSTERE

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XVII Nr. 1-2 (193-194) ianuarie-februarie 2010

Modelele noastre

Pentru mulți modelele nu există, ideea fiind legată de imitație sau copiere, de lipsă de originalitate. Dar oare așa este? Depinde de modele. Problema este complexă. Dacă ne oprim asupra Sfintei Scripturi, găsim cuvintele lui Isus: „*Vino după mine!*” (Mat.9,9) sau „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”. Fără de cale nu se poate merge, fără adevăr nu se poate cunoaște, fără viață nu se poate trăi. Dezvoltând ideea, în „*Imitația lui Cristos*” se continuă: „*Eu sunt calea pe care trebuie să o urmezi, adevărul căruia trebuie să-i crezi, viața pe care trebuie să o nădăjduiești*”.

Există și oameni credincioși care doresc să-și sfințească sufletul mergând pe urmele lui Isus. Cartea „*Imitația lui Cristos*” a lui Toma de Kempis (1379-1471), despre care Lamennais (1782-1854), preot, filozof și scriitor francez, a spus că nu este scrisă de o mână de om, ci „*de unul dintre acele spirite care văd pe Dumnezeu față în față*”, a dus la desăvârșirea creștină atâtea suflete. Lucrarea este tradusă atât în lumea catolică, cât și în cea necatolică, este, după Sfânta Scriptură, cartea tradusă în cele mai multe limbi și apărută în cele mai multe ediții. Cunoscută, meditată și transpusă în viață (prin imitarea modelului și unirea cu Cristos), învățăturile cuprinse în cartea care se numește „*imitație*” duc spre perfecțiunea spirituală. Există și oameni care nu știu sau nu doresc să știe nimic despre Dumnezeu. Trăim într-o lume secularizată, în epoca relativismului!!!

Sunt însă momente istorice în care omul, dezorientat, își poate pune din nou în față eternelle întrebările ale umanității: care este scopul existenței sale și locul lui în univers, care este problema timpului, cum trebuie trăit. Apelul la modele este limpede. După căderea sistemelor totalitare, fascismul și comunismul, ne găseam și continuăm să ne găsim în fața unor perspective noi cu numeroase alternative: cultură sau barbarie, dragoste sau ură, lumină sau întuneric.

E atâta nevoie de modele adevărate! Privind oamenii din jurul nostru și din cărți „*poți deveni tu însuși luând de la alții ce admiri mai mult la ei*” (Ioana Pârvulescu); este o cale de a regăsi „*noblețea sufletului*”. Nu întotdeauna de la oameni ne vine modelul unic, dar ne rămâne *capacitatea de a deveni noi înșine luând de la alții ceea ce admirăm mai mult la ei*” ne spune tot Ioana Pârvulescu. Se știe doar că propriul „eu” se poate forma printre alții. Aparținând Bisericii Catolice, modelele noastre sunt atât de numeroase, încât este imposibil de prezentat într-un articol. Dar deja știm unde să le căutăm. Dacă ne gândim la *fermitatea credinței și a fidelității față de Biserica Romei și la demnitate*, ne amintim cuvintele Episcopului Aftenie spuse celor care îi făceau promisiuni ademenitoare, dar și presiuni pentru a-și părăsi credința: „*Credința noastră nu este o cămașă pe care s-o îmbraci noaptea și dimineața s-o dai jos. Nu pot nega ceea ce am propovăduit o viață întreagă*”.

În aceeași situație, Episcopul-Cardinal Iuliu Hossu răspundea mereu: „*Credința noastră este viața noastră*”. Tărie de caracter vom spune, căci caracterul oamenilor este dovedit de faptele lor. În trecut se punea un preț deosebit pe formarea caracterului unui tânăr, o făcea Biserica, școala (literatura prezenta monografic un autor, viața acestuia putând fi un model), societatea, se recurgea la modele. Ce modele se oferă azi tinerilor? Mass-media nu obosește să prezinte sportivi, fotomodele, violențe peste violențe, limbajul vulgar, obrăznicia etc. Crescuți în umbra acestor „modele”, în realitate antimodele, adulții de mâine vor mai fi ei cei care își vor împlini munca vieții? Își vor ajuta prietenii nenorociți și pe cei la nevoie? Vor mărturisii pentru cei nevinovați? Vor cunoaște dorința de a face binele? Își vor respecta cuvântul? Vor avea caracter? La această realitate, ne întoarcem privirile spre SPERANTA. Dar în același timp și spre CURAJ, o formă de luptă „*cu faptele împlinite cu care marea majoritate a oamenilor este de acord*”.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

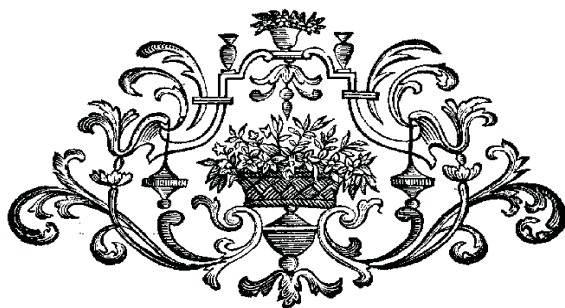
Despre mortificare

Sfântul Bernard zice că smirna și tămâia, simboluri ale mortificației și rugăciunii, trebuie să ne însoțească mereu; prin aceste două lucruri ne ridicăm la cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii și dăm lui Dumnezeu o mireasmă bună despre noi; una este aproape nefolositoare fără cealaltă. Acela care își mortifică trupul fără a-și smeri sufletul prin rugăciune devine mândru. Mortificarea și rugăciunea sunt nedespărțite.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Ziua Mondială a Bolnavului.....	12
Misterul vremii.....	4	Întâmpinarea Domnului.....	14
Anul Sacerdotal 2009-2010.....	5	“Fratelui meu din Exil”.....	15
Pe prag de AN NOU.....	9	O privire asupra studenției.....	18
Pagini bilingve.....	10	Papa Paul al VI-lea.....	19

Misterul vremii

Motto: „Vreme trece, vreme vine” M. Eminescu

Mulți ar vrea să întoarcă râul vremii, căci la o anumită răscruce a vieții îți pare că nu există decât trecut. Așa se explică faptul că Regelui Soare Ludovic al XIV-lea, pe patul morții, i-a scăpat cuvântul: „*Pe când eram Rege...*”

În „*La Legende des Siecles*” poetul face să vorbească viermele pământului, i-aș spune celălalt nume: *dintele vremii sau vremea*. Prin ochii poetului trec vărsate apoi în versuri de cristal cele șapte minuni ale lumii, care grăiesc:

Templul din Efes: eu sunt *frumusețea*.

Grădinile din Babilon: suntem *mireasma*.

Mausoleul: sunt *măreția doliului*.

Iupiter Olimpicul: eu sunt *puterea* și un singur lucru mi-e imposibil: să mor.

Farul din Alexandria: eu sunt *înțelepciunea*.

Colosul din Rodos: sunt *tăria*.

Piramidele: noi suntem *veșnice*, încheie acești munți umani, aceste scări înspre ceruri.

Dar acestora le răspunde *viermele* din mormânt, *dintele vremii*: „*Urcați, urcați mereu!...Eu aștept și mă târăsc, căci totul îmi aparține...*”.

Timpul lucrează pentru moarte; el este un călău. Epopeea vremii pe pământ este istoria mormintelor.

Atunci?

„**Adunați-vă comori în Ceruri...**”. Când iei în brațe Anul Nou (n.n.), caută să verși în el **dragostea lucrătoare de adevăr, dreptate și bine, pe care timpul un le poate trăda**. Dragostea aceasta are un singur viitor: **Eternitatea**.

[...] Fii lucrător de veșnicie!

Ep. Ioan SUCIU

Cardinalul Iuliu Hossu, 125 de ani de la naștere

30 ianuarie 1885 - 26 mai 1970

Motto: „Credința noastră este viața noastră”. Cardinal Iuliu Hossu

Cardinalul Iuliu Hossu este o personalitate impresionantă, OM și PRELAT care a rămas fidel convingerilor, împotriva inimaginabililor presiuni de a-și lepăda credința, a cărui viață, în libertate sau detenție, a fost o neîntreruptă apărare a netăgăduitelor și eternelor valori: adevărul, credința, fidelitatea, demnitatea, responsabilitatea și onoarea.

„Un suflet plin de speranță și neclintit în credință, în pofida vremurilor ostile Bisericii Greco-Catolice” ne spune PS.Florentin Crihălmeanu, urmașul în scaunul eparhial al Cardinalului Iuliu Hossu.

„Prin destinul său unic dr. Iuliu Hossu a rămas nu doar ca personalitate de prim rang a Eparhiei de Cluj-Gherla, ci a întruchipat însăși soarta Bisericii Române Unite într-un secol al marilor bucurii, dar și al celor mai sfâșietoare dureri”, afirmă L. Gavrilă în cuvântul introductiv la „Credința noastră este viața noastră” - *Memoriile Cardinalului dr. Iuliu Hossu*”.

Iuliu Hossu, cel care avea să devină primul Cardinal român, s-a născut la Milașul Mare, județul Bistrița-Năsăud, la 30 ianuarie 1885, fiind al treilea copil din cei șase ai preotului greco-catolic Ioan Hossu și al soției, Victoria, născută Măriuțiu.

Clasele primare le-a urmat la „Școala Confesională Greco-Catolică” din comuna natală, primele clase de gimnaziu, la Reghin și Tg.Mureș, iar liceul, la Blaj. Aici are colegi pe Iuliu Hațieganu, cel care va deveni fondatorul Școlii de Medicină clujene, clinician neîntrecut, profesor universitar și membru al Academiei Române, și pe Ioan Coltor, Canonichul de mare cultură din Blaj.

După terminarea liceului, își va continua studiile la Roma, la Colegiul „De Propaganda Fide”, și tot la Roma își va lua doctoratul în Filozofie și Teologie. Pe lângă studiile de specialitate, și-a format o vastă cultură, ajungând să vorbească șase limbi europene: italiana, franceza, engleza, germana, maghiara, dar și limbile clasice, latina și greaca.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

A fost hirotonit preot la 27 martie 1910 de către Episcopul Lugojului, Vasile Hossu, care era la Roma în vizită „*Ad limina Apostolorum*”, la mormintele Sfinților Apostoli Petru și Pavel și la Papa.

La finalul studiilor revine în țară, în Dieceza de Lugoj. Va lucra în cadrul Episcopiei de Lugoj, în diferite funcții. La înființarea, în 1913, a „Academiei de Teologie Română Unită” la Lugoj, a fost numit profesor la catedra de Studii biblice. În 1914, în calitate de delegat al Episcopiei de Lugoj, participă la Congresul Euharistic Internațional de la Lourdes. Declanșarea Primului Război Mondial îl găsește la Paris, de unde, cu multă greutate, va reuși să revină acasă.

Este mobilizat și numit preot militar, cu deosebire pentru românii din armata austro-ungară.

În 1917 este numit de către Papă Episcop al Diecezei Române Unite cu Roma Gherla, consacrarea fiind celebrată în Catedrala din Blaj de către Mitropolitul Victor Mihali de Apșa, asistat de Episcopii Demetriu Radu de Oradea și Valeriu Traian Frențiu, atunci Episcop de Lugoj.

La sfârșitul războiului, la 1 Decembrie 1918, pe Platoul Romanilor din Alba Iulia, în prezența celor peste o sută de mii de participanți, Marea Adunare Națională a românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească decretează unirea cu România. „*Declarația de Unire*” a fost citită

Marii Adunări de către Episcopul greco-catolic de Gherla, Dr. Iuliu Hossu. Exprimându-și bucuria personală, în cuvântarea sa, Episcopul, referindu-se la Unirea înfăptuită, a spus că avem „*de-acum o Românie Mare întemeiată pe dreptatea lui Dumnezeu...*” și s-a îmbrățișat în fața Adunării cu Episcopul ortodox de Caransebeș, Miron Cristea, Episcopul Iuliu Hossu spunând: „*Pe cum ne vedeți azi îmbrățișați frățește, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români...*”.

Tot atunci, la Alba Iulia, s-a hotărât delegația care trebuia să ducă „*Hotărârea de Unire*” Regelui Ferdinand, delegația a fost alcătuită din patru persoane, doi greco-catolici și doi ortodocși, Episcopul Iuliu Hossu a făcut parte din delegație.

Papa Pius al XI-lea, prin bula, „*Solemni Conventione*”, a reorganizat Provincia Mitropolitană a Bisericii Române Unite, Episcopia de Gherla devine Episcopia de Cluj-Gherla, cu reședința la Cluj. În 1924 Papa dăruiește Episcopiei Catedrala „*Schimbarea la Față*”. Episcopul Iuliu Hossu se preocupă de buna organizare a Diecezei, cumpără Palatul episcopal, în vecinătatea Catedralei construiește clădirea modernă a Academiei Teologice, ocupată azi de Conservatorul „Gh. Dima”, obține folosirea în comun cu romano-catolicii a bisericii Piariștilor (Universității), unde va oficia Canonul greco-catolic Ion Agârbiceanu, cunoscutul scriitor.

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Viața spirituală cunoaște o înflorire distinctă: Episcopul Iuliu Hossu oficia zilnic Sf. Liturghie, participa la serviciile din Catedrală, organiza anual Exerciții spirituale, făcea pelerinaje anuale, cu deosebire la Mănăstirea greco-catolică de la Nicula, făcea vizite canonice (între 1940-1944, numeroase în Dieceza de Oradea), era preocupat de școlile confesionale din Dieceză, de educația copiilor, participa la prima lor împărtășanie, sprijinea cultura creștină. În anii cât a fost cedat Ardealul de Nord datorită Diktatului de la Viena (1940-1944), a ajutat pe Episcopul ortodox N. Colan, trimițându-i, după Sf. Liturghie de la Catedrala „Schimbarea la Față”, credincioși greco-catolici la Catedrala ortodoxă, *„amenințată din lipsă de credincioși să fie pierdută”*. E o perioadă în care Episcopul Iuliu Hossu ajută pe toți cei loviți, ajută material pe studenții români, vizita pe evreii din ghetouri și le asigura alimente.

La scurt timp după încheierea celui de Al Doilea Război Mondial, în 1948, odată cu pătrunderea comunismului, Biserica Catolică este permanent lovită, cu deosebire Biserica Greco-Catolică, care, în 1948, este suprimată violent de către statul comunist cu sprijinul ierarhiei Bisericii Ortodoxe. Pentru Biserica Greco-Catolică începe martiriul. În octombrie 1948 sunt arestați toți Episcopii greco-catolici, toate

bunurile Bisericii sunt împărțite între stat și Biserica Ortodoxă.

La început Episcopii sunt închiși în vila Patriarhului ortodox de la Dragoslavele, dar, pentru că refuză să-și părăsească credința - răspunsul Episcopului Iuliu Hossu la toate încercările a fost: *„Credința noastră este viața noastră”* - , sunt închiși în temuta închisoare de la Sighet, unde au fost supuși unui regim de exterminare. Alături de ceilalți Episcopi, și Episcopul Iuliu Hossu a trecut prin suferințe nebănuite, a fost înfometat, umilit și palmuit, dar a supraviețuit. Până la sfârșitul vieții a fost cu domiciliul forțat, închis în mănăstirea Căldărușani.

La 28 aprilie 1969, Papa Paul al VI-lea îl numește Cardinal „in pectore”, obținând și aprobarea plecării la Roma. Dialogul cu autoritățile din țară îi definesc caracterul: *„Noi nu avem ce face în țară cu un Cardinal!”*, i s-a spus, iar replica Episcopului a venit imediat: *„Treaba Dumneavoastră, rămân aici în țara mea, în mijlocul poporului meu, să împărtășesc soarta fraților mei, a preoților și credincioșilor mei. Nu-i pot părăsi”*.

Ostenit de atâtea suferințe și boli, în mai 1970, viața Episcopului-Cardinal se apropia de sfârșit. Ar fi dorit să revină la Cluj, dar nu i s-a permis. Din cuvintele lui testamentare, redăm câteva: *„Îmbrățișez pe toți frații mei din Dieceza Clujului și din toată Biserica Unită [...] Sărut masa de*

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

lucru din biroul meu. Sărut crucifixul. Sărut pietrele de pe trotuarul pe care l-am călcat mergând la Sf. Liturghie de la Catedrală. Sărut băncile din Seminar, în care s-au rugat clericii mei[...] Binecuvântează pe toți țărani din toate protopopiatele, care, îmbrăcați în haine albe, ca și sufletele lor, m-au ascultat cu bucurie și s-au reîntors fericiți la casele lor. Nu i-am uitat pe cărarea suferințelor mele. Binecuvântează pe substituții mei din Cluj, care m-au supliniți în aceste vremuri grele, dar înălțătoare, și au făcut tot ce au putut ca turma mică să nu fie fără păstor” (Silvestru Augustin Prunduș - Clemente Plăianu, „Cei 12 Episcopi Martiri ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice”, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1998, p.40).

La căpătâiul celui care avea „să plece”, veghea cu rugăciunea IPS. Alexandru Todea. Ultimele cuvinte acestuia i le-a spus: „*Lupta mea s-a sfârșit! A voastră continuă! Duceți-o până la capăt!*”.

Se știa dorința testamentară a Cardinalului privitoare la înmormântare, dar nu i s-a respectat: „*Să nu mă înmormânteze nici ortodocșii, nici romano-catolicii, ci preoții mei. Dacă aceasta nu se poate, atunci să fiu înmormântat fără preot, așa cum au fost înmormântați atâția fii ai Bisericii, preoți și credincioși. Fratele meu, doctorul Traian, să-mi citească rânduiala înmormântării sau, cel puțin, la mormânt, să citească o rugăciune și să rostească „Tatăl nostru” și „Născătoare”*”.

La 27 mai 1970 s-a stins din

viață Cardinalul Iuliu Hossu și a fost înmormântat în „Cimitirul Bellu-catolic”. Înainte de a fi dus la cimitir, Episcopii Alex. Todea și I. Dragomir au făcut rânduiala înmormântării în ritul greco-catolic. La cimitir sicriul a fost așteptat de preotul romano-catolic Zudor de la Bărăție, care a oficiat slujba înmormântării.

Astfel s-a încheiat viața Cardinalului Iuliu Hossu. Nedreptatea la care a fost supusă Biserica Greco-Catolică și suferințele care au urmat de aici, viața din detenție - viață de rob -, tot adevărul, Episcopul - Cardinal le mărturisește în cartea sa, scrisă în timpul domiciliului forțat, cu mare grijă ca să nu fi descoperit, „*Credința noastră este viața noastră*”.

Dincolo de tragedia trăită, Cardinalul Iuliu Hossu ne-a lăsat cel mai cinstit și creștinesc testament: „*Când ceasul dreptății va sosi, BISERICA UNITĂ SĂ PĂȘEASCĂ ÎN PUBLIC CU DOCTRINA IERTĂRII. Eu, în numele vostru, voi vorbi în fața Sfintei Treimi, în fața lui Isus și în fața Mijlocitoarei Doamne. Fiți tari în credință, nutriți speranța și iubiți-vă între voi și iubiți pe toți oamenii de orice naționalitate și de orice confesiune!*”

Otilia BĂLAȘ

Bibliografie

1. Colectivul de autori: Ierom. Prof. Univ. Dr. Silvestru Aug. Prunduș-OSBM, Pr. Prof. Clemente Plăianu, „Cardinalul Iuliu Hossu”, cu postfață de Arhiepiscop Cardinal Dr. Alexandru Todea, Ed. Unitas, Cluj-Napoca, 1995.

2. * * *, „Credința noastră este viața noastră” - Memoriile Cardinalului Dr. Iuliu Hossu, Ed. Viața Creștină, 2003.

3. Silvestru Aug. Prunduș-Clemente Plăianu, „Cei 12 Episcopi Martiri ai Bisericii Române Unite cu Roma, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1998.

Pe prag de AN NOU

I. După o veche și aleasă datină, Anul Nou este un prilej de rememorare a celor întâmplare, de reflecții asupra celor ce avem de făcut.

Cum va fi anul 2010? Cum va vrea Bunul Dumnezeu. Aceasta pentru că în mâinile lui suntem.

Intrând în 2010, să-I mulțumim Domnului pentru cel mai prețios dar primit: TIMPUL. Este cel mai prețios și cel mai mare dar pe care ni l-a dat Dumnezeu, lucru remarcat și de regele Solomon, care s-a adresat fiilor lui Israel: „*Fiii mei, folosiți bine timpul!*” (Eclesiastul, 4, 23).

Același îndemn l-a apreciat și filozoful Seneca (4 î.d. Cr.-65 d.Cr.), afirmând: „*Que tempus habet, vitam habet*”. Timpul prețuiește cât Dumnezeu, pentru că în el îl putem dobândi pe Dumnezeu (Sf. Bernard de Siena, 1380-1444).

La rândul său, Sf. Bernard (1091-1153) se întreba: „*Trec zilele și nimeni nu cugetă că ziua e pierdută pentru el, zi care nu se mai întoarce*”.

În fața acestor constatări ce putem observa? Câtă risipă de energie pentru câștigarea de averi, de poziții înalte în societate! Câtă râvnă pentru compromiterea aproapelui! Câte planuri murdare nu se săvârșesc, în câte vicii nu bălăcesc oamenii! Lumea e răvășită de discordii și ambiții. Involuntar atunci ne amintim de cuvintele Apocalipsei: „*S-a pogorât diavolul la voi având mânie mare, știind că puțină vreme are*” (12-12).

II. A trecut anul 2009. Am încheiat un capitol din cartea vieții mele. Am străbătut încă un capitol din viața noastră. Intrând în 2010, să privim la propriul nostru eu, la ființa noastră morală pentru a țese măiastra broderie a personalității noastre morale.

În 2010 va trebui să facem progrese pe calea virtuții și a perfecțiunii morale. Cum o putem face? Prin împlinirea cu fidelitate a îndatoririlor stării noastre în spirit de ispășire. Poruncile divine sunt concretizate în îndatoririle impuse zi de zi, oră de oră, de slujba pe care o avem în locul pe care-l avem în societate. Aceasta este ceea ce se numește eroismul cotidian, adică un lung șir de jertfe, de renunțare la comoditate, la suportarea firii superiorilor, colegilor. Deci o neîntreruptă stăpânire de sine, de abnegație. Prin urmare nu voi vorbi de rău, nu voi judeca, nu voi fi nemulțumit de serviciul meu pe care îl voi transforma într-un izvor de valori veșnice, de merite pentru Cer.

În societate ca și în familie ni se oferă prilejuri de înfrânare, toleranță, tăcere, pentru a-mi păstra pacea cu mine și bunele relații cu apropaiele. Nu uita că cel mai mare bun dintre lucruri este ziua de azi. E singurul mijloc de a ajunge sfânt. Papa Pius al XI-lea (1922-1939) spune: „*Sfințenia nu constă din lucruri extraordinare, ci din lucruri comune împlinite în mod supranatural*”.

Pr. I. Erdeli

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Baia Mare

Nous rencontrons les deux frères, Alexandru Messian, vicaire général, et Simion Mesaroș (transcription hongroise du meme nom), recteur du séminaire. Tous deux sont très dynamiques et se donnent sans compter pour les constructions: construction de la future cathédrale dont les dimensions et le style d'architecture moderniste nous stupéfient, et aménagement du séminaire: les grumes de bois nécessaires à ce travail sont débitées dans la cour avec un banc de scie primitif qui nous ramène un siècle arrière!

Nous rencontrons aussi père Dumitru Grosan. Il est à la fois professeur d'exégèse au séminaire et cure de Calinești, village distant de 50 km où vivent sa femme, institutrice, et ses cinq enfants. Nous passerons 2 jours chez eux: visite des 2 églises fermées au culte, chansons françaises, danses folkloriques en costume traditionnel, gros cubes blancs de fromage local, tuica.

Le Père Grosan, greco-catholique de naissance, a fait, comme un certain nombre de ses amis et sur l'ordre de son directeur spirituel, ses études au séminaire orthodoxe pour acquérir une meilleure formation théologique. Ils ont été ordonnés prêtres orthodoxes puis, dès la chute du régime du Ceaușescu et le retour à la liberté religieuse, ils se sont tous déclarés greco-catholiques; tous leurs paroissiens les ont suivis, mais ils ont dû affronter de rudes représailles de la part des rares orthodoxes irréductibles, soutenus par leur hiérarchie; sévères bastonnades, interdiction de célébrer dans leurs églises. Et cela dure encore! Malgré son dynamisme et sa foi solide, on le sent découragé...

Quant au projet d'un éventuel voyage-pèlerinage de groupe afin de faire connaître en France les Eglises Orientales, nous trouvons des prix d'hébergement fort attractif, mais les hôtels sont tous dans un état de délabrement avancé: planchers détériorés, fuites d'eau, literie effondrée, rideaux en loques, propreté douteuse. Après la visite de plusieurs d'entre eux, nous renoncerons à ce projet sympathique que nous n'avons jamais pu réaliser.

Alors qu'en Occident on pense que l'Église Gréco-Catholique est une barrière à l'œcuménisme, à la synode des évêques d'Europe l'intervention du Cardinal Todea a été très applaudie: *„Est-ce notre Église, martyre et témoin de la foi pendant toute la période communiste, qui doit être mise en accusation, ...ou les Orthodoxes, qui ont plié devant le pouvoir?”* (à suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Baia Mare

La Baia Mare am întâlnit pe cei doi frați, Alexandru Messian, vicarul general, și pe Simion Mesaroș (transcrierea maghiară a aceluiași nume), rectorul Seminarului. Amândoi sunt foarte energici și dăruiti cu totul construcțiilor : construcția viitoarei Catedrale a cărei dimensiune și stilul arhitectural modern ne uluiesc, și amenajarea Seminarului: trunchiurile de copaci necesari lucrărilor sunt tăiați în curte pe o capră, cu un fierestrău primitiv din secolul trecut!

Am întâlnit de-asemena și pe Părintele Alexandru Groșan. Este profesor de exegeză la Seminar și paroh la Călinești, comună la o distanță de 50 de km, unde trăiește soția sa, învățătoare, cu cei șase copii. Noi am rămas la ei două zile: am vizitat două biserici care erau însă închise, am cântat în franceză, s-au dansat dansuri populare în costume tradiționale, s-a mâncat brânză specifică locului, s-a băut țuică.

Părintele Grosan, greco-catolic din naștere, a făcut, ca și unii din prietenii săi, din ordinul și sub conducerea directorului spiritual, studii la seminarul ortodox, pentru a obține o mai bună pregătire teologică. Au fost hirotoniți preoți ortodocși, apoi, la căderea regimului Ceaușescu și la obținerea libertății Bisericii Greco-Catolice, ei s-au declarat greco-catolici; toți credincioșii i-au urmat, dar ei au trebuit să înfrunte brutalitatea represaliilor din partea unor ortodocși fundamentalști, susținuți de ierarhia lor: bătăi, interzicerea de a celebra în bisericile lor. Și această situație mai durează și acum! În ciuda energiei și a credinței neînduplecate, uneori se simte descurajat.

Cât despre proiectul unui voiaj-pelerinaj pentru a face cunoscute Bisericile Orientale în Franța, noi am găsit prețul cazărilor foarte atractiv, dar hotelurile sunt într-o stare de degradare avansată: lemnăria deteriorată, fisuri la conductele de apă, așternuturi rupte, perdele zdrențuite, curățenie îndoielnică. După vizita mai multora dintre ei, am renunțat la acest proiect atrăgător pe care noi nu am știut să-l realizăm.

În timp ce în Occident se gândea că Biserica Greco-Catolică este o barieră în calea ecumenismului, la Sinodul episcopilor din Europa, intervenția Cardinalului Todea a fost foarte aplaudată: *„Biserica noastră, martiră și mărturisitoare a credinței în toată perioada comunistă, trebuie să fie acuzată, ...sau ortodocșii care au cedat înaintea puterii?”* (va urma)

Ziua Mondială a Bolnavului

„Ziua Mondială a Bolnavului” și a personalului medical a fost instituită în 1992 de către Papa Ioan Paul al II-lea în amintirea aparițiilor Sfintei Fecioare de la Lourdes.

Nici cele mai elegante hoteluri, nici cele mai moderne spitale nu pot primi pe bolnavi așa cum ei sunt primiți la Lourdes. Voluntari din lumea întreagă își dăruiesc timpul și rugăciunea bolnavilor care se încredințează cu totul Fecioarei Preacurate. Acest mod de dăruire a luat ființă odată cu primii pelerini care au însoțit bolnavii la Lourdes. Cele dintâi așezăminte pentru primirea bolnavilor s-au ridicat în 1874 prin grija superioarei Congregației „*Filles de Notre-Dame des Douleurs*”, Marie Saint Frai, și a Părintelui Ribes (în timpul nostru 42 de Ordine călugărești catolice sunt în serviciul pelerinilor). Azi, construcțiile ridicate pentru bolnavii lumii primesc anual peste 1 million de suferinzi. Este minunat! Dar ceea ce este mai minunat și uimitor la Lourdes este prezența voluntarilor. Ei sunt pelerini, femei sau bărbați, care servesc pe alți pelerini, în mod special pe bolnavi și pe handicapați. Îți întâlnești peste tot, la gara din Lourdes, la aeroport, pe Esplanada din fața Bazilicii Rozarului, la Grotă, la piscine și în clădirile care adăpostesc bolnavii. Rolul lor este de a primi și însoți pelerinii și bolnavii, de a ajuta la buna desfășurare a celebrărilor de la

Sanctuaire și de a fi martorii Mesajului de la Lourdes. Numărul anual al voluntarilor este de peste 200.000, bărbați și femei de toate vârstele, limbile, rasele și națiunile : o realitate a Bisericii Catolice.

A ne întoarcem cu gândul la Lourdes de „*Ziua Mondială a Bolnavului*” este firesc. Dar nu numai pentru a ne reaminti de instituirea acestei zile, cât mai ales pentru a învăța cum trebuie să-i privim pe bolnavii de lângă noi și ce atitudine să avem față de ei.

Observând societatea contemporană, constatăm uluiți cât de repede spiritul tehnicii, a consumismului și a individualismului își pune amprenta pe viețile oamenilor, dezumanizându-i. Se pare că modernitatea are ca lege nescrisă: „*Totul fără Dumnezeu; nimic cu Dumnezeu*”. Cum altfel se poate explica abandonarea părinților prin azile, a copiilor, înlăturarea celor neajutorați și bolnavi, a tuturor celor pentru care viața este o luptă permanentă? Pentru această categorie de oameni, bolnavii, handicapații și vârstnicii sunt „*de a doua clasă...*”

Papa Benedict al XVI-lea, în lucrarea sa „Despre conștiință” susține regăsirea unui nou stil de viață „*care să facă posibilă o existență morală comună*”, singura cale de supraviețuire a unei societăți. Papa enumeră sursele de neînlocuit ale moralei: *realitatea și*

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

rațiunea, conștiința și înțelepciunea tradiției”. Această înțelepciune se găsește „*întrupată într-un <noi> viu, o comunitate activă care pentru creștini se realizează concret în noua comunitate a Bisericii*”. Să încercăm să o căutăm.

Vindecarea bolnavilor de către Isus, fiindu-i milă de ei, și pilda „Samarineanului cel Milostiv” ce ne-a dat-o, sunt pentru noi creștinii îndemnuri continue. Maica Tereza din Calcuta n-ar fi existat dacă n-ar fi învățat în Biserică mila față de cei suferinzi.

Istoria Bisericii este bogată „*în înțelepciunea tradiției*”, în documente care mărturisesc grija pentru bolnavi, existența spitalelor în care medicii, preoții, călugării și călugărițele au contribuit considerabil la vindecarea lor. În Evul Mediu existau spitale atât în Răsărit, cât și în Apus. În Occident amploarea lor este cu totul deosebită, mănăstirile aveau infirmerii și „spitale”, unde cei săraci și bolnavi primeau „*asistență medicală, adăpost, hrană și îmbrăcăminte*”. Erau Ordine religioase care au fondat spitale numai pentru leproși, leprozeriile mici erau încredințate parohiilor. Călugărițele catolice și călugării îngrijeau bolnavii „*fără a fi remunerați*”, dedicându-și viața întreagă acestora. Medicii din Biserica Catolică, profesori ai școlilor superioare de medicină, medicii – canonici răspundeau imediat solicitărilor din spitale, având grijă să fie asigurat și tratamentul care era gratuit pentru săraci.

În afara tratamentului medical, bolnavul se bucura și de un „*tratament spiritual*”. E bine să-l reamintim: „*înainte de internare bolnavul trebuia să se spovedească și să se cuminece-și să continue să se roage (intervenția lui Dumnezeu era considerată determinantă)*”.

Întorcându-ne în zilele noastre și ascultând vocea Bisericii în „*Mesajul pentru Ziua Mondială a Bolnavului, 2010*” al Papei Benedict al XVI-lea, se va mișca sensibilitatea noastră pentru cei bolnavi. Papa ne îndeamnă pe fiecare să rețrăim, în contexte diferite, Parabola „Bunului Samarinean”, iar „*Ziua Bolnavului*” să fie ocazia unui „*mai generos elan apostolic în slujirea celor bolnavi*”. Îndemnul Papei este plin de căldură: „*Să ne aplecăm asupra rănilor trupești și sufletești ale fraților și surorilor noastre pe care-i întâlnim în drumurile lumii*”. Cu aceeași căldură Papa încurajează speranța: „*Nu ocolirea suferinței, nici fuga din fața durerii nu-l vindecă pe om, ci capacitatea de a accepta încercarea și să se maturizeze cu ajutorul ei, de a-i descoperi sensul în unire cu Cristos*”.

În ANUL SFINTEI PREOȚII, gândul Papei s-a îndreptat și spre preoții care slujesc pe cei bolnavi, căci timpul petrecut lângă cei încercați este bogat în haruri. Bolnavilor, Papa le cere să ofere propriile suferințe pentru preoți ca să rămână fideli vocației și apostolatul lor să aducă roade îmbelșugate în Biserică.

O.B.

Întâmpinarea Domnului

Se știe că sărbătorile Domnului nostru Isus Cristos se numesc *Sărbători împărătești*. Acestea sunt parte mișcătoare, parte nemișcătoare. *Sărbătorile împărătești* nemișcătoare cad totdeauna pe aceeași zi a lunii, dar nu pe aceeași zi a săptămânii.

Întâmpinarea Domnului din 2 februarie ca *Sărbătoare împărătească* a fost cunoscută în popor și cu numele de *Stretenie* sau *Ziua cu lumină*.

La împlinirea a 40 de zile de la nașterea lui Isus, Maica Domnului împreună cu Sf. Iosif, venind cu Pruncul Isus la Templu, s-au supus prescripțiilor Legii Vechi care porunea ca din fiecare familie evreiască fiul cel întâi născut să fie destinat ca slujitor al lui Dumnezeu: „*Să-mi sfințești pe tot întâiul născut, pe tot ce se naște întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al Meu*” (Ieșire, 3,2).

Dumnezeu a dat lui Moise această poruncă: „*Dacă femeia va zămisli și va naște prunc de parte bărbătească, necurată va fi timp de șapte zile, iar în ziua a opta se va tăia împrejur. Femeia să mai șadă 33 de zile. După ce se vor împlini zilele curățirii pentru fiu, să aducă la ușa Templului un miel de un an, ardere de tot, și un pui de porumbel sau turturică, jertfă pentru păcat*” (Leviții, 12, 2-6).

În clipa când Fecioara Maria intră cu Isus în Templu au fost întâmpinați de bătrânul Simeon. Dumnezeu îi făgăduise că nu va muri până nu va vedea pe Mântuitorul lumii. Potrivit tradiției, bătrânul Simeon a fost unul din cei 70 de traducători ai Vechiului Testament din limba ebraică în limba greacă (Septuaginta), făcută din porunca lui Ptolomeu Filadelful.

Tot atunci Simeon a profetizat, luând copilul în brațe: „*Acum eliberează pe servul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea tuturor popoarelor și mântuirea poporului Tău, Israel*” (Luca, 2, 29-32).

De mare bucurie a avut parte și prorocița Ana, văduvă, de 84 de ani, vorbind despre Prunc: „*Acesta e pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotrivire. Si prin însăși sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi*” (Luca, 2, 34-35).

Bătrânul Simeon a murit în Templu. Rămășițele pământești au fost îngropate în zidurile Templului. Romanul Lecapen (920-944) i-a dus osemintele la Constantinopol.

După reforma liturgică din 1960, Sărbătoarea este numită „*Prezentarea Domnului în Templu*”, amintindu-ne în acest fel de oferirea lui Isus Tatălui Ceresc. La această sărbătoare se aprind mai multe lumânări, de unde și numele „*festum luminum*”, „*festum calendarum*”. Lumânările sfinte și apa sfințită le utilizăm în timpuri de furtuni cu tunete și fulgere.

Cel dintâi care vorbește despre procesiunea cu lumânări este Beda Venerabilul (673-735), ca să înlocuiască sărbătorile păgâne ale „*Lupercaliilor*” și „*Saturnaliilor*”.

Semnificația și sensul profund al Sărbătorii constă în a-L întâmpina pe Isus așa cum a făcut dreptul Simeon, cu o viață trăită după Legea Domnului.

Să facem asemenea lui Simeon, legile noastre să caute pacea, înțelegerea și toleranța între oameni.

Pr. I. Erdeli

„Fratelui meu din exil”

- Epoca stalinistă în România în scrisorile Monseniorului Vladimir Ghika, prinț, preot și martir-

„Fratelui meu din exil” - „Lettres a mon frere en exil”, Ed. Galaxia Gutenberg, 2008, ediție bilingvă ilustrată,- franco-română -, cuprinde „o corespondență inedită, semnată de Vladimir Ghika și adresată fratelui său Dimitrie, în Elveția, în perioada 1948-1952, corespondență care aduce noi dimensiuni în cunoașterea uneia din „marile personalități spirituale europene”, prințul, preotul și martirul Vladimir Ghika (1873-1954).

Volumul este realizat prin colaborarea unui grup de intelectuali de o deosebită valoare: Anca Berlogea, Luc Verly, Ana Boariu, Francisca Băltăceanu, Monica Broșteanu, Emanuel și Mihaela Cosmovici. „Postfața - Un martor al lui Dumnezeu” - aparține Terezei Brândușa Palade. Introducerea, redactarea notelor și documente de arhivă sunt pagini care se datorează lui Emanuel Cosmovici.

„Nota asupra ediției” aduce toate explicațiile privitoare la volum. Ca urmare a deschiderii arhivelor fostei Securități, este mai bogată posibilitatea cunoașterii celor trăite în țară în urmă cu 50 de ani. Despre existența acestor „scrisori” care alcătuiesc conținutul volumului, se fac referiri în arhivele amintite, doar ca existență, fără ca ele să fi ajuns în mâinile anchetatorilor. Și nici nu putea să fie altfel, pentru

că „scrisorile” (30) au fost găsite, din întâmplare, de nepoata lui Dimitrie Ghika, Genevieve d’Hoop, și de frații ei, în documentele familiei.

O parte din corespondență, cărțile poștale, au ajuns la Dimitrie Ghika prin „Poșta Română”, o altă parte în mod clandestin, prin călugării asumpționiști de la „Institutul Francez de Studii Bizantine” și prin „Legatia Franței”. Vladimir Ghika nu a fost arestat și condamnat pentru aceste scrisori, ci pentru „acțiunile sale de sprijinire a ierarhiei catolice clandestine”.

Această corespondență depășește cadrul strict familial; Vladimir Ghika a trăit și a descris din interior evenimentele prin care trecea țara în acei ani: „sovietizarea și distrugerea civilizației europene în România” (în timp ce elitele intelectuale și spirituale erau în închisori). Privind din acest unghi, „scrisorile” se apropie de reportaj.

Compozițional, volumul împlețește cuvântul scris cu fotografii de familie sau ale prietenilor, fotografii care dau întindere notelor biografice, dar, totodată, sugerează și contrastul dintre un timp al normalului, cu toate valorile lui, și „prezentul” aceluia timp distrugător.

Lectura „scrisorilor” solicită azi pe cititorul tânăr și va solicita în continuare cititorii, căci contemporanii acelei realități sunt pe cale de dispariție.

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

Și este foarte greu să se înțeleagă ce este „o dictatură”. Din poziția aceasta, „scrisorile” sunt un document în țesătura căruia intră persecuția din anii când Partidul Comunist „*deținea deja controlul asupra întregii societăți*” și Securitatea era înființată. Persecuția Bisericii Catolice este evidentă, se denunță unilateral Concordatul (17.07.1948) și se suprimă violent Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică. Episcopii ei, IPSS Valeriu Traian Frențiu, IPSS Iuliu Hossu, PSS Ioan Bălan, PSS Alexandru Rusu, PSS Ioan Suciș și PSS V. Aftenie sunt arestați și înțemnițați, bisericile greco-catolicilor sunt date Bisericii Ortodoxe. Toți Episcopii greco-catolici au murit în detenție. Episcopii consacrați în clandestinitate vor cunoaște și ei închisorile.

„Scrisorile” nu numai că relatează această tragedie, dar o situează în contextul sumbru al acelor timpuri în care dimensiunea răului nu putea fi calculată. Se trăiește într-un orizont închis, într-o așteptare sigură a unui rău care va veni, într-o continuă amenințare a vieții. Totul se schimbă, nimic nu mai amintește o societate normală, se intră într-o anormalitate în care nimic nu mai poate fi controlat. Hotărârea Monseniorului de a rămâne în țară, refuzând plecarea în lumea liberă, poate surprinde, dar poate fi și înțeleasă; este acceptarea conștientă a ceea ce urma să vină: arestarea, înțemnițarea și condamnarea: „*Nu pot fi altundeva decât alături de poporul meu*”. Cuvintele cuprind întreg curajul de a fi liber într-o societate lipsită de libertate.

Notând realitatea acelor ani, Monseniorul nu găsește o modalitate

mai potrivită decât comparând-o cu Revoluția Franceză: „*Retrăim, avându-le sub ochi, scene din Revoluția Franceză răsturnări, inconștiență, dezorientare totală. Arestările nu conținesc*” („Fratelui meu din exil” - Epoca stalinistă în România în scrisorile Monseniorului Vladimir Ghika, prinț, preot și martir -, Ed. Galaxia Gutenberg, 2008, p.98). Una după alta „scrisorile” recompun imaginea țării aceluia timp: planurile regimului schimbă Bucureștiul și țara, se confiscă toate proprietățile, încât devii chiriaș în propria casă, dacă nu ești evacuat și trimis undeva în mahala - situație trăită de Monsenior și surorile din Congregația „Ficele Carității” -, se demolează, se ridică alt tip de construcții, arestările nu conținesc, sinuciderile devin tot mai numeroase „*Totul e poliție și suspiciune, până la asfixie*”. Prăbușit sub loviturile nedreptății și ale abuzurilor, omul nu-l are decât pe Dumnezeu.

„*Ultima lovitură este infama comedie a Bisericii Unite, suprimată, dar, slavă Domnului, mai vie în persecuție decât oricând*” (Op.cit., p. 52). Relatările despre situația Bisericii Unite se reiau: „*Cât despre Biserica Unită, persecuția e în toi. Cei cinci Episcopi sunt la închisoare: peste o mie de preoți la fel. Cele mai multe biserici din Ardeal au fost sigilate. La București Părintele Chinezu a fost arestat, dar biserica nu este încă închisă. În general, oamenii rezistă; iar preoții în civil celebrează Liturgia pe ascuns și împart Sfintele Taine, ajutați de laici buni*” (Op. cit., p.60). Sau: „*Toți*”
(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

Episcopii noștri sunt la închisoare, fără să se știe actualmente unde se află. Monseniorul Aftenie a murit și a fost înmormântat mai mult decât incognito [...] Mai multe sute de preoți sunt închiși, fără comunicare cu exteriorul. Alte sute, urmăriți, se ascund cam peste tot, uimitor de bine deghizați, cu un fizic transformat și o ținută în care sunt reprezentate toate bizareriile laicității” (Op. cit., p.107).

Mons. V. Ghika suferă pentru Biserica Greco-Catolică - apostolatul de la Biserica Greco-Catolică din Str. Polonă și legăturile permanente cu preoții și ierarhia greco-catolică sunt bine cunoscute. În noua situație, Monseniorul reușește să ridice moralul printr-o „*simplă acțiune de prezență*”, dar, mai mult, se implică într-un apostolat clandestin: „*În ceea ce privește situația mea, trecem în acest moment, în calitate de catolici, printr-o serie crescândă de încercări. Toți episcopii, atât cei latini, cât și cei uniți, sunt acum la închisoare, preoții uniți sunt fie închiși, fie în priebejie, și atunci administrând pe ascuns sacramentele credincioșilor lor*” (Op. cit., p.84). În tot acest timp, Monseniorul suplinește prin predici „*suprimarea preoților greco-catolici*”, conștient de riscul asumat. În „*noaptea întunecată*” a stalinismului, Monseniorul celebra Sfintei Liturghii la Capela Franceză - lumina rugăciunii era mai puternică decât răul -, vizita bolnavii și cerea în scrisori fratelui său și familiei să se roage pentru el: „*pentru a nu fi mai prejos de nivelul cerut ca om, ca român, ca și creștin, ca și preot și ca martor al lui Dumnezeu*”.

În paginile sale, Tereza Brândușa Palade atrage atenția asupra unui lucru mai puțin observat: biografia lui Vladimir Ghica ne face să cunoaștem „*sfințenia*” preotului, „*scrisorile*” ne amintesc omenescul, deschid „*accesul la aceasă umanitate plină de farmec a Monseniorului*”. Vladimir Ghica suferă din cauza despărțirii de fratele său Dimitrie, de familie, de imposibilitatea de a fi împreună ca totdeauna. Prin particularitatea lor, „*scrisorile*” dau întregului volum nota caldă a confesiunii. Dragostea de frate este prezentă în conținutul tuturor scrisorilor și reluată în finalul lor, căci aceste cuvinte ar putea fi ultimele care i-ar ajunge.

Tot în aceste pagini finale sunt amintite câteva momente din viața Monseniorului de după arestare. Echilibrul, luciditatea și curajul nu-l părăsesc: la procesul din 1953 s-a apărut singur, pentru că studiasse dreptul și cunoștea mersul unui proces. Era în toată ființa sa, atunci ca întotdeauna, puternic sentimentul libertății, chiar închis fiind, căci Dumnezeu e deasupra celor omenești. Nu și-a așteptat moartea ca un condamnat, „*ci ca un om care îl alesese în libertate pe Dumnezeu. Drumul său de prinț devenit preot și apoi martir, parcurs de la palat la altar și de la altar la închisoare*” este drumul unui SFÂNT.

Recomandăm lectura cărții „*Fratelui meu din exil*” nu numai pentru o mai bună cunoaștere a vieții Monseniorului, dar și pentru a nu uita vreodată ce înseamnă credința, iubirea, datoria, curajul și onoarea.

Otilia BĂLAȘ

O privire asupra studenției

Mi-am început viața de studentă având destul de bune condiții, pe care mulți dintre colegii mei nu le au: sprijinul familie, în special al părinților, prieteni și cunoștințe gata ca să mă ajute în noul oraș (Cluj-Napoca), o locuință confortabilă, liniștită, în care să pot lucra sau face orice altceva fără a fi deranjată și fără a deranja pe nimeni.

Desigur că m-am întrebat de multe ori cât de mult chiar merit eu să am atâtea daruri, având în vedere felul meu imperfect și inconstant de a le valorifica. Toate câte mi-au fost date și eu le-am primit se cer a fi puse în valoare cu dăruire și responsabilitate.

Pe lângă aceste probleme, au apărut o serie de situații și de persoane noi: colegii mei de an!!!

Astfel, venirea la facultate a însemnat necesitatea de a învăța puțină maturitate.

Colegii, prin firile lor deosebite, mi-au făcut cunoștință cu alte feluri de a gândi, de a trăi, cu alte probleme de viață, unele chiar dureroase. În ciuda greutăților pe care le au, ei nu se lasă doborâți de ele, unii reușind ca să le privească (și să le primească) asemenea unor adulți.

Am fost nevoită să învăț ca să ascult ce au de zis și încă mai trebuie să învăț ca să le răspund cum se cuvine. De asemenea, simt nevoia de a-mi exprima cu mai multă sinceritate ideile față de ei, cu prudența necesară.

Pentru a reuși acest lucru, însă, trebuie să învăț a chibzui bine ceea ce vor cu adevărat să zică ei și a nu-i judeca, ci mai degrabă a le analiza ideile.

Deși este un lucru absolut normal, socializarea prezintă pentru mine o problemă, eu având tendința de a nu mă încrede în cei din jur și de a realiza foarte greu legături. Mi-am dat seama, pe de altă parte, că multe dintre ideile mele legate de cei din apropiere nu sunt benefice, trebuind să fie înlocuite cu plăcerea de a ajuta, asculta sau, pur și simplu, de a petrece timpul împreună.

Astfel, trebuie să învăț a-i iubi și de a-mi păsa mai mult de cei din jur. De asemenea, e necesar ca să învăț cât trebuie să mă implic în problemele lor și când trebuie să mă detașez de ele.

Pentru a reuși în aceste lucruri, va trebui să mai „cresc” din punct de vedere spiritual. Am multe de învățat despre Tatăl cel Ceresc, despre dragostea și voia Lui, iar studenția este una dintre puținele perioade „de pregătire” a drumului în viață. Totodată, reprezintă și ocazia de a fi recunoscătoare celor dragi și de a-i răsplăti, lucru care nu se va realiza doar prin obținerea unor rezultate școlare bune.

Noul drum pe care pășesc a părut prea greu la început, dar acum cred în ajutorul ce îmi va veni de Sus. Dacă îl caut și îl doresc cu adevărat.

Maria BLAGA, studentă

Papa Paul al VI-lea (IX)

Cu o curiozitate amestecată cu neliniște, milanezii așteptau pe noul lor arhiepiscop. Reputația sa de om al actelor și dosarelor, puțin comunicativ, îl preceda. După atâția ani petrecuți la Vatican, ei se temeau de a nu fi un prelat tehnocrat.

În ziua sosirii lui, Montini a făcut să cadă toate previziunile. La intrarea în dieceză a oprit mașina și, în fața lumii care-l întâmpina, s-a aplecat și a sărutat pământul umed și noroi. Sub ploaia continuă, în mașina descoperită, a străbătut străzile orașului ca să răspundă aclamațiilor celor 200.000 de mii de milanezi veniți să-l primească. Cuvintele prin care li s-a adresat nu au mai fost uitate niciodată: „*Mă rog ca zgomotul mașinilor să devină cântec și fumul să devină tămâie în dieceza pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o*”. Timp de 8 ani s-a străduit să transpună această dorință sufletească în viața cotidiană a credincioșilor din Milano.

Celebră prin Sf. Ambrozie (374-397) și plină de amintirile Sf. Carol Boromeu (1538-1584), arhiepiscop de Milano, neuitat pentru viața lui sfântă și pentru devotamentul față de credincioșii săi, dovedit în timpul epidemiei de ciumă din 1576 - 1610, a fost canonizat de către Papa Paul al V-lea, dieceza încredințată era o adevărată provocare pentru noul Arhiepiscop.

Dieceza de Milano este cea mai mare din Italia. Are trei milioane de locuitori, 900 de parohii și 2000 de preoți. Primul scop al Mgr. Montini a fost să-și cunoască dieceza și credincioșii. În Palatul episcopal a schimbat mobilierul

vechi cu unul modern și funcțional, și-a instalat enorma bibliotecă personală, și-a organizat rațional viața pastorală în scopul evanghelizării într-o manieră potrivită timpului. Nimic dezordonat, improvizat, nici o risipă de timp sau de mijloace, o constanță în căutarea soluțiilor practice, echilibrate și eficace. Și în același timp, un efort permanent pentru a-și îmbogăți viața spirituală prin lectura operelor Sfinților Părinți și a celor mai moderni teologi. De asemenea, o grijă permanentă pentru a cunoaște prezentul. Citea toată presa, urmărea emisiunile de la televizor, citea operele literare și filozofice. La Milano, ca și ieri și mâine la Roma, Montini își rezerva timp pentru lectură, pentru reflecție, pentru meditație și scris, și aceasta în fiecare seară până la miezul nopții. A ajuns astfel să-și stăpânească gândirea și să o îndrepte toată în serviciul credincioșilor, să-și impună cu blândețe celor din jur fermitatea voinței de a realiza planul lui Dumnezeu.

Toate aceste calități au făcut din el un conducător extraordinar, remarcat pentru reușitele cele mai dificile. Totul a fost posibil pentru că niciodată nu ocolea greutățile, preferând ceea ce era ușor, dimpotrivă, se angaja în orice trebuia făcut, dăruindu-se, fiind un model de inteligentă și perfectă organizare. Dar, deasupra tuturor, era el, PREOTUL, atent față de Dumnezeu și oameni, folosind tehnica modernă ca mijloc, însă încredințându-se cu totul lui Dumnezeu și ajutorului Său pe care-l cerea prin rugăciuni arzătoare.

(va urma)

Fă un gest de solidaritate!

Oamenii din Haiti au nevoie de ajutorul tău!

Iubiți credincioși,

În ziua de 12 ianuarie 2010 un cutremur devastator a lovit orașul Port-au-Prince, capitala statului Haiti. Se estimează că aproximativ 75.000 de persoane au murit. Sute de mii de oameni sunt răniți sau au rămas fără adăpost, alimente și apă. Spitalele din Haiti, care au fost de asemenea grav afectate, nu mai fac față situației și mii de persoane rănite nu beneficiază nici măcar de servicii medicale de bază.

Caritas Haiti, deși birourile i-au fost distruse complet, iar directorul organizației, arhiepiscopul Joseph Serge Miot, a murit în urma cutremurului, a început imediat să sprijine populația. Între timp au sosit și primele echipe de specialiști din partea diferitelor organizații Caritas din Europa și America. Ei au adus echipamente medicale și aparatură pentru pregătirea apei potabile, dar și corturi speciale care vor fi folosite ca adăposturi temporare.

În semn de solidaritate cu oamenii afectați de cutremur, Conferința Episcopilor Catolici din România propune Confederației Caritas România organizarea unei colecte în bisericile din România la data de **31 ianuarie 2010**, pentru a contribui la programele de ajutorare și reabilitare derulate prin rețeaua Caritas Internationalis.

Colecta specială (tasul) din data de **31 ianuarie 2010** va fi predată, de fiecare parohie, la „Caritas Eparhial Oradea” până cel târziu pe **16 februarie**.

Pentru persoanele private și juridice interesate de această acțiune există un număr de cont pus la dispoziție: **Asociația Caritas Eparhial Oradea, IBAN: RO27 BTRL 0050 1205 7261 6902, BANCA TRANSILVANIA ORADEA**, cu specificația pentru “Colecta Haiti”.

Rugăm pe toți credincioși să se alăture acestei acțiuni în spiritul solidarității creștine propovăduite de Evanghelie. Domnul să vă răsplătească pentru binele făcut iar Maria, Maica Sfântă, să vă ocrotească,

+ Virgil Bercea
Episcop

Colectivul redacțional:

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Redactori: Pr. Ioan ERDELI, Iulian BOGLUȚ, Daniel IȘTOAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)